

Tröttsam vigseldebatt

I kölvattnet av en uppmärksammad granskning från Sveriges radio P4 om prästkandidater som inte vill viga samkönade par har en inomkyrklig debatt blossat upp som ett brev på posten. Det är ganska tröttsamt. Vi borde ha varit färdiga med det här för länge sedan.

Låt oss först slå fast det mest primära: Svenska kyrkan har en vigelsyn. Sedan 2009 är vår vigelsyn denna: Vi viger alla hindersprövade, samtyckande par, oavsett kön. Punkt slut. Det kan inte råda några som helst tveksamheter kring detta.

Det vi också har, är en beklagansvärd möjlighet för enskilda präster att neka till att viga vissa par endast med hänvisning till deras kön. Präster kan neka vigsel även av andra skäl, som t.ex. att det uppstått en misstanke om att samtycke inte föreligger, men 2009 introduceras alltså även möjligheten att välja kön på sina vigselpar.

Och det är här det tröttsamma kommer in i bilden. För det här har vi levt med i Svenska kyrkan i sju ton år nu. Hur många år till ska vi behöva göra det?

Vilka präster som utför vilka arbetsuppgifter är egentligen en ganska ointressant fråga, så även deras personliga bevekelsegrunder. Men problemet är att det inte endast handlar om vissa prästers samvetskval, det handlar om att Svenska kyrkan säger att det OK att underkänna vissa människor.

För detta är inte någon abstrakt fråga som kan diskuteras vid ett seminarium. ”Det är ett ställ-

ningstagande som får konkreta konsekvenser för minoriteter vars kärlek, relationer och familjebildning definieras som något man kan välja bort”, för att citera Petra Guteskärs debattartikel i Kyrkans tidning från den 28/3.

Det handlar egentligen inte ens om vigslar. Det handlar om alla människors lika värde. Den präst som väljer bort vissa vigselpar baserat på kön, vad förmedlar den prästen för bilder till sina konfirmander? Konfirmander, bland vilka det dessutom sannolikt finns hbtqi-personer, vare sig de är öppna med det eller inte.

Och de äldre ”väninnorna” som levt tillsammans i femtio år och nu måste bo på serviceboende. Vad känner de när de får veta att den trevliga prästen som är där ibland för att fira gudstjänst, i själva verket fördömer deras livslånga önskan att ha fått höra samman även juridiskt, det som aldrig blev verklighet.

I en tid då nykonservativa krafter växer sig starkare dag för dag, och tidigare försjälvtklartagna landvinningar ifrågasätts eller rent av dras tillbaka, så är det inte mer av det här som Svenska kyrkan behöver. Vad som behövs är tydlighet. Att tydligt stå på den förtrycktas sida och inte vackla.

Det handlar inte ens om vigslar. Det handlar om att i Jesu efterföljd upprätta Guds rike.

PETER FORSBERG

